

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové v právní věci žalobce: **J. C.**, zastoupen JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem, se sídlem Kořenského 1107/15, Praha 5, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, o žalobě proti sdělení žalovaného ze dne 6. 12. 2016, č.j. PPR-17448-19/ČJ-2016-990140,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení sdělení žalovaného ze dne 6. 12. 2016, č.j. PPR-17448-19/ČJ-2016-990140 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla z důvodu nezaplacení požadované úhrady v částce 25.827.649 Kč odložena žádost žalobce ze dne 16. 6. 2016 o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“). V žádosti o informace požádal žalobce o seznam všech trestných činů evidovaných za posledních 5 let, a to v tomto rozsahu: unikátní identifikátor trestného činu (například č.j., databázové ID aj.), čas (pravděpodobný) spáchání trestného činu, čas přijetí oznámení o trestném činu, typ oznamovatele (poškozený, svědek, policejní orgán aj.), typ trestného

činu (například dle TSK, tedy takticko-statistické klasifikace používané Policií ČR), místo spáchání trestného činu (adresa, GPS, souřadnice), způsobená škoda či jiný následek, užití zbraně (a jaké).

- [2] Žalobce v podané žalobě k její přípustnosti odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 10. 2010, č.j. Konf 115/2009-34. Dále ke své žádosti o informace uvedl, že požadované údaje by neumožnily identifikovat oběť trestného činu ani aktuální stav trestního řízení, umožnily by však vytvořit mapy, z nichž by mimo jiné vyplývalo, která místa a ve kterou denní dobu trpí zvýšeným výskytem různých typů kriminality. Dále žalobce zopakoval dosavadní průběh řízení.
- [3] V části žaloby označené jako „žalobní důvody“ žalobce poukázal na interní informaci pro policejního prezidenta ze dne 30. 8. 2016, č.j. PPR-17448-11/ČJ-2016-990140, ve které byly předloženy tři rovnocenné varianty vyřízení žalobcovy žádosti o informace, přičemž zde je mimo jiné k variantě poskytnutí všech požadovaných údajů uvedeno, že všechny žalobcem vymáhané údaje (s výjimkou jednoho) lze relativně snadno strojově získat z informačního systému ESSK provozovaného Policií České republiky. Z uvedeného tedy žalobce vyplývá, že dle vlastního interního posouzení povinného subjektu je možné požadované údaje (s výjimkou jednoho) relativně snadno získat z informačního systému Policie ČR, proto je dle žalobce nutné požadavek na úhradu částky 25.827.649 Kč za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací považovat za účelový s cílem zabránit žalobci v přístupu k informacím. Dále žalobce namítal, že povinný subjekt neuvedl, kterých sedm z osmi údajů lze relativně snadno získat a který údaj představuje onu výjimku. Připomněl, že již v žádosti uvedl, že si je vědom, že nebude možné u všech činů poskytnout všechny požadované údaje, proto povinný subjekt mohl žádosti vyhovět jen v části co do sedmi z osmi údajů a částečně žádost odmítnout. Žalobce dále zdůraznil, že povinný subjekt neuvedl žádné bližší odůvodnění ke své interní úvaze ohledně ohrožení vyšetřování a ohrožení práv účastníků trestných činů. Závěrem pak žalobce odkázal na odbornou literaturu a směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17. listopadu 2003.
- [4] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že podstatou sporu je rozdílný náhled na následující tři základní otázky. Zaprvé) zda povinný subjekt může poskytnout žadateli všechny jím požadované údaje ke všem trestným činům evidovaným Policií ČR v žadatelem vymezeném období, tj. $1.543.485 \times 8 = 12.347.880$ údajů, aniž by u každého z nich zvlášť posoudil, zda jeho poskytnutím, tj. zveřejněním, neohrozí schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti atd., resp. neohrozí práva třetích osob, anebo zda je naopak povinen takové posouzení provést. K tomu žalovaný uvedl, že v původní žádosti žalobce připustil nutnost selekce jím požadovaných údajů ze strany povinného subjektu, aby ji následně v podané žalobě popíral. Uvedl, že trvá na názoru, že provedení selekce požadovaných údajů je jeho povinností. K tvrzení žalobce, že jím požadované údaje neumožňují identifikovat oběť trestného činu, žalovaný uvedl, že je neobhajitelné např. u případů trestné činnosti, ke kterým došlo uvnitř rodinného domu a oběťmi se stali jeho obyvatelé či uživatelé. Ti jsou dle žalovaného nepochybně identifikováni, když se žalobce domáhá také údaje o místě spáchání trestného činu prostřednictvím adresy nebo GPS souřadnic. Tímto poskytnutím by tak žalovaný ohrozil nebo přímo poškodil práva třetích osob a dostal by se rovněž do kolize se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Dále žalovaný uvedl, že požadované údaje ve svém souhrnu

v nemalé míře popisují stav informací, kterými orgány činné v trestním řízení aktuálně disponují.

- [5] Zadruhé) zda povinný subjekt může provést selekci požadovaných údajů, které poskytnout lze, od těch, jejichž poskytnutí je zákonem vyloučeno, pouze jejich individuálním posouzením policejními orgány, které se jednotlivými případy trestných činů zabývají či zabývaly, anebo zda ho lze provést jiným způsobem, konkrétně strojovým zpracováním těchto údajů. K tomu žalovaný uvedl, že autor výše citovaného interního dokumentu nepovažoval za potřebné podrobně popisovat obsah systému ESSK a vyjádřil ho pouze zjednodušeně. Tento systém je systémem statistickým, přičemž množina údajů obsažené v tomto systému není totožná s množinou údajů požadovaných žalobcem. Konstatoval, že z informačního systému lze skutečně získat všechny požadované údaje s výjimkou údaje o „*čase přijetí oznámení o TČ*“, avšak některé z nich jen v obecné a nikoli žalobcem požadované konkrétní podobě. To se týká např. údaje o místě spáchání TČ, které je v systému určeno pouze služebním obvodem, nikoli adresou nebo GPS souřadnicemi. Tvrzení žalobce, že mohl žalovaný žádosti vyhovět co do sedmi údajů a částečně žádost ve vztahu ke zbývajícím informacím odmítnout, žalovaný odmítl, a to z toho důvodu, že tento údaj lze dohledat v trestních spisech vedených v jednotlivých trestních věcech, a rozhodnutí o částečném odmítnutí ve vztahu k tomuto údaji tak rozhodně nelze opírat o pouhý fakt, že tento údaj není obsažen v systému ESSK. Dále uvedl, že při vyčíslení úhrady nákladů zohlednil nejen čas nezbytný k vyhledání žalobcem požadovaných údajů, ale také čas nezbytný k jejich oddělení od údajů, jejichž zveřejnění je zákonem vyloučeno, a tento proces se týká všech žalobcem požadovaných údajů bez výjimky. Uvedl, že dospěl k závěru, že strojové oddělení není možné, jelikož nelze stanovit kritéria selekce, která by ve všech případech zaručovala, že zveřejněním některého údaje nemůže dojít k ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti atd. Takové posouzení proto dle žalovaného mohou kvalifikovaně provést pouze ty policejní orgány, které se zabývají či zabývaly trestním řízením v jednotlivých věcech.
- [6] Zatřetí) zda je povinný subjekt oprávněn požadovat za provedení selekce požadovaných údajů úhradu anebo zda provedení této selekce má jít zcela k jeho tíži. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č.j. 5 As 76/2014, a dále uvedl, že spatřuje ve vyhledávání informací, jež nemohou být zveřejněny podle ustanovení § 7, § 8a, § 9, § 10 a § 11 zákona č. 106/1999 Sb., v soudních rozhodnutích a vyhledávání údajů, které nemohou být zveřejněny např. podle ustanovení § 11 odst. 4 a 6 téhož zákona, v informačních systémech a trestních spisech Policie ČR, jednoznačnou paralelu. Uvedl, že jeho zaměstnanci musí v každém jednotlivém případě vykonat činnost spojenou s identifikací údajů, jež nemohou být žalobci poskytnuty, byť by se nakonec mělo ukázat, že žádné takové údaje neexistují, a není pochyb o tom, že tato činnost je v případě evidencí, obsahujících řádově miliony údajů, mnohonásobně časově náročnější než v případě soudních rozhodnutí čítajících řádově desítky stran.
- [7] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedl, že při podání žádosti ještě nevěděl, v jaké struktuře a podle jakých kritérií jsou evidovány údaje o trestných činech v centrální databázi Policie ČR. Proto dále při psaní žádosti bral v úvahu, že některé kombinace uvedených osmi údajů by teoreticky mohly být natolik jedinečné, že by mohly vést k identifikaci obětí trestného činu nebo že by jejich poskytnutí mohlo ohrozit vyšetřování. Dále uvedl, že správní spis neobsahuje žádnou úvahu žalovaného, za jakých podmínek by bylo možné žádosti alespoň částečně vyhovět. Až v řízení před soudem

žalovaný předložil úvahy, které měl ale učinit již obsahem správního spisu. Teprve v této fázi totiž sdělil, že součástí údajů dostupných z ESSK není údaj o čase přijetí oznámení o trestném činu a že údaj o místě spáchání trestného činu je určen pouze služebním obvodem. Pokud by žalovaný sdělil tyto údaje již v průběhu řízení, pak by žalobce mohl již v průběhu správního řízení navrhnout, aby mu byly poskytnuty informace pouze částečně, a to bez informace o čase přijetí oznámení o TČ, bez adresy a GPS souřadnic v případě místa spáchání TČ. Dále uvedl, že ze standardního formuláře Policie ČR o trestném činu vyplývá rozsah informací ukládaných do informačního systému ESSK, který umožňuje strojové vyhledávání a filtrování bez nutnosti mimořádně rozsáhlého vyhledávání. Z toho dle žalobce vyplývá, že žalovaný má možnost poskytnout bez mimořádně rozsáhlého vyhledávání ze svého systému 6 z 8 požadovaných informací zcela, sedmou zčásti (místo spáchání TČ) a osmou nikoli (čas přijetí oznámení o TČ). Žalobce dále uvedl, že stále není zřejmé, v jaké podobě ukládá Policie ČR do svého systému údaje o konkrétním místě spáchání trestného činu, resp. se žalovaný nijak nevyjádřil k tomu, zda mu tento údaj konkrétně určující místo je či není dostupný či zda jej může získat bez mimořádně rozsáhlého vyhledávání.

- [8] Žalovaný podal k replice žalobce vyjádření, ve kterém uvedl, že rozhodně nebrání veřejnosti v přístupu ke statistickým údajům o stavu a vývoji kriminality na území státu, sám takové údaje zveřejňuje nebo poskytuje ke zveřejnění (např. www.mapakriminality.cz). Uvedl, že údaje požadované žalobcem ovšem nemají charakter agregovaných statistických údajů, ale jde o soubor údajů, které individuálně a značně podrobně popisují každý trestný čin, tj. jde o údaje, které ať jednotlivě nebo ve vzájemném kontextu mohou vést např. k identifikaci osob zúčastněných na trestním řízení nebo k vyzrazení informací způsobilych ohrozit objasnění skutečností pro trestní řízení důležitých. Dále uvedl, že má povinnost oddělit ty údaje, které žalobci může poskytnout, od těch, které mu ze zákonných důvodů poskytnout nesmí. Vzhledem k tomu, že se žalobce domáhá řádově milionů údajů, nelze dle žalovaného než činnost spojenou s identifikací těch, jež mu nemohou být poskytnuty, považovat za mimořádně rozsáhlé vyhledávání ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Tato činnost by pro žalovaného znamenala značnou zátěž, týkala by se významné části jeho příslušníků a zaměstnanců a vyžadovala by přijetí mimořádných opatření. Dále uvedl, že žalobcem v jeho replice prezentované pojetí pojmu „mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací“ se omezuje pouze na technickou stránku věci, tj. možnost strojového získání požadovaných údajů z informačního systému. V rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu, který žalovaný citoval již ve svém předchozím vyjádření, však žalobce ignoroval povinnost žalovaného ve vztahu ke každému evidovanému trestnému činu vykonat činnost spojenou s identifikací údajů, jež nemohou být žalobci poskytnuty. Uvedl, že i v případě, že by se žalobce spokojil s určením místa spáchání TČ v podobě služebního obvodu, pak ani tato skutečnost žalovaného nezbavovala povinnost posoudit ostatní požadované údaje z hlediska jejich „zveřejnitelnosti“, přičemž žalovaný dále podrobně osvětlil, jaké důsledky by mohlo mít zveřejnění některých dalších údajů (identifikátor TČ, čas spáchání TČ, typ oznamovatele, užití zbraně).
- [9] Žalobce podal k dalšímu vyjádření žalovaného dupliku, ve které uvedl, že je zjevné, že žalovaný mohl žádosti alespoň z části vyhovět, když poskytnutí např. jediného údaje o každém z 1.543.485 trestných činů by v žádném případě nemohlo vést k naplnění předestřených rizik. Kdyby žalovaný poskytl např. informaci, kolik z těchto trestných činů bylo spácháno s užitím zbraně, příp. u nich uvedl jednotlivé výše škod či ještě místa

jejich spáchání, pak by se jednalo o souhrnné statistické informace, které neumožní jedinečnou identifikaci jednotlivého trestného činu. Dle žalobce se jako klíčová jeví až kombinace s unikátním identifikátorem TČ a s typem TČ, z níž by hypoteticky bylo možné odvodit, jaké konkrétní jednání policejní orgán prošetřuje či jaké konkrétní osoby jsou v dané věci poškozenými. Namítl, že žalovaný nehledal cestu, jak by mohl žalobci alespoň částečně vyhovět, taková úvaha ve správním řízení chybí. Proto je dle žalobce rozhodnutí žalované o odložení žádosti předčasné. Závěrem dupliky pak žalobce poukázal na příklady ze zahraničí (Velká Británie), kde jsou jím požadované údaje o trestných činech bez potíží zveřejňovány.

- [10] Žalovaný podal k duplice žalobce vyjádření, ve kterém zopakoval svá dřívější tvrzení a souhlasil se žalobcem, že pokud by mu poskytl např. informaci, kolik z předmětných trestných činů bylo spácháno s užitím zbraně, tak by se jednalo o souhrnné statistické informace. Dle žalovaného se však žalobce takové informace nedomáhal, a pokud by mu byla poskytnuta, dostalo by se mu informace, kterou nežádal. Dále uvedl, že v případě spojení této informace s místem spáchání trestného činu by už nepochybně šlo o údaje individuálně popisující konkrétní trestné činy.
- [11] Dne 18. 9. 2017 žalobce doplnil spis o listinu nazvanou „ICT příloha projektového záměru. Mapy budoucnosti III.“, zpracovanou Ministerstvem vnitra, odborem bezpečnostní politiky a prevence kriminality, ze které vyplývá, že žalovaný měla a má k dispozici databázi trestných činů za posledních několik let, obsahující aktuálně více jak 7.000.000 deliktů a umožňující velmi rychlé vyhledávání.
- [12] Žalovaný k tomuto dokumentu uvedl, že žalobce se ve své žádosti domáhá seznamu všech trestných činů, nikoli pouze trestných činů, které lze podřadit pod pojem „pouliční kriminalita“ a kterými se zabývá předložená listina. Dále zopakoval, že nepopírá ani nepopíral, že disponuje informačními systémy umožňujícími strojové vyhledávání údajů o evidovaných trestných činech, avšak setrval na stanovisku, že mechanické strojové oddělení těch požadovaných údajů, které zveřejnit lze, od těch, jejichž zveřejnění je zákonem vyloučeno, není možné.
- [13] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [14] Dne 16. 6. 2016 podal žalobce u žalovaného výše popsanou žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.
- [15] Rozhodnutím náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 7. 7. 2016, č.j. PPR-17448-5/ČJ-2016-990140, byla žádost odmítnuta podle ustanovení § 15 odst. 1 a § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., a to z toho důvodu, že by se jednalo o vytváření nové informace, neboť povinný subjekt údají v požadované struktuře nedisponuje. K odvolání žalobce Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 19. 8. 2016, č.j. MV-109316-2/KM-2016, rozhodnutí o odmítnutí žádosti zrušilo a věc byla vrácena povinnému subjektu k novému projednání, a to z důvodu, že vyhledání údajů je v zásadě otázkou mechanické administrativní činnosti, byť v některých případech může být posouzení, zda u informace existuje zákonná překážka jejího poskytnutí, vykonáno jen určitým okruhem pracovníků; nejedná se tak o vytváření nové informace.
- [16] Oznámením ze dne 6. 9. 2016, č.j. PPR-17448-12/ČJ-2016-990140, povinný subjekt sdělil žalobci, že vyhledání každého jednotlivého údaje o každém evidovaném trestném činu a

jeho oddělení od údajů, jejichž poskytnutí musí být žalobci odepřeno, si vyžádá minimálně 30 sekund času. Shromáždění požadovaných údajů o jednom trestném činu si tak vyžádá přinejmenším $8 \times 30 = 240$ sekund, tj. 4 minuty. Celková doba potřebná k vyhledání a shromáždění požadovaných údajů o 1.543.485 trestných činech evidovaných v období od 16. 6. 2011 do 16. 6. 2016 proto činí $1.543.485 \times 4 = 6.173.940$ minut, tj. 102.899 hodin. Proto povinný subjekt shledal, že se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a oznámil žalobci, že za poskytnutí informací požaduje úhradu v částce 25.827.649 Kč, jelikož dle sazebníku úhrad za poskytování informací v organizační složce státu Ministerstvo vnitra činí náklady na celou hodinu mimořádně rozsáhlého vyhledávání 251 Kč.

- [17] Žalobce podal proti tomuto sdělení stížnost podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., ve kterém žádal snížení na částku odpovídající prostému administrativnímu vyhledávání.
- [18] Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 4. 10. 2016, č.j. MV-109316-5/KM-2016, byla podle ustanovení § 16a odst. 7 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. výše úhrady 25.827.649 Kč potvrzena. Ministerstvo v rozhodnutí uvedlo, že žalobcem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č.j. 5 A 119/2001 se vztahuje ke znění zákona č. 106/1999 Sb. před novelou provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., a proto není na jeho případ přílehlavý, když už dříve tento soud dovodil možnost požadovat náklady spojené se zpracováním informace do podoby požadované žadatelem, neboť pouhé vyhledání informace samo o sobě je bez takové úpravy žadatelem nepoužitelné (rozsudek ze dne 13. 10. 2004, č.j. 6 A 83/2001), a následně připustil úhradu za vyhledání poskytnutelných informací, tj. jejich faktické oddělení od informací, jejichž poskytnutí je zákonem vyloučeno (rozsudek ze dne 31. 7. 2014, č.j. 5 As 76/2014). Dále ministerstvo v odůvodnění uvedlo, že povinným subjektem stanovená doba představuje průměrný čas, potřebný k vyhledání jednoho údaje k jednomu trestnému činu, ať již z analogových nebo elektronických spisů, jejichž rozsah se pohybuje od několika listů po několik set tisíc stran. Uvedlo, že ke zjištění požadovaných údajů nebude vždy třeba projít všechny dokumenty ve spisu obsažené, nicméně při vyhledání a zpracování poskytnutelných údajů se nelze omezit pouze na využití elektronických informačních systémů, neboť strojové filtrování evidovaných trestných činů by sice umožnilo vyčlenit jejich část, u níž pravděpodobně nebude třeba provádět oddělení údajů, to však neznamená, že by tyto údaje nebylo nutno v příslušných spisech vyhledat. Dále uvedlo, že konkretizace tvrzení povinného subjektu ohledně toho, že by zveřejnění některých údajů mohlo vést k identifikaci obětí trestné činnosti či ke zmaření účelu policejního šetření, není z hlediska stanovení výše úhrady podstatná, neboť je zřejmé, že v některých případech může zveřejněním požadovaných informací dojít k prozrazení identity obětí a jejich sekundární viktimizaci či ohrožení osob v pozici svědků a že existence takových případů svědčí o nutnosti oddělit takové informace od poskytnutelných údajů s tím, že je na povinném subjektu, aby bližší konkretizaci provedl v rámci odůvodnění rozhodnutí, jímž by tyto informace odmítl poskytnout.
- [19] Žalobce požadovanou částku do 5. 12. 2016 nezaplatil, a proto byla dne 6. 12. 2016 jeho žádost dle ustanovení § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. odložena, o čemž byl učiněn úřední záznam č.j. PPR-17448-18/ČJ-2016-990140. Téhož dne informoval povinný subjekt sdělením č.j. PPR-17448-19/ČJ-2016-990140, žalobce o odložení jeho žádosti, přičemž zejména zopakoval závěry ministerstva ve vztahu k námitkám žalobce uvedeným v jeho stížnosti podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb.

- [20] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [21] Žalobce s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasil, žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [22] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [23] Podle ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.
- [24] Podle odst. 3 téhož ustanovení v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.
- [25] Podle odst. 5 téhož ustanovení poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.
- [26] V případě nesouhlasu s výší úhrady sdělené podle ustanovení § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. lze podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. d) téhož zákona podat stížnost, o níž rozhoduje nadřízený orgán povinného subjektu.
- [27] V posuzované věci povinný subjekt přistoupil ve smyslu citovaných ustanovení k vyžádání úhrady, neboť vyhledávání požadovaných informací vyhodnotil jako mimořádně rozsáhlé, a v souladu s ustanovením § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. také uvedl, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Žalobce s předepsáním úhrady nesouhlasil a podal proti němu stížnost, o které rozhodl nadřízený orgán povinného subjektu, a to tak, že její výši potvrdil. Žalobce návazně předepsanou úhradu nezaplatil, a proto povinný subjekt v souladu s ustanovením § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. po uplynutí 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady nadřízeným orgánem žádost odložil.
- [28] Spornou otázkou je, zda byla předepsaná úhrada odůvodněna v souladu se zákonem, resp. zda bylo dostatečně zdůvodněno splnění podmínek pro vyčíslení nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.

- [29] Otázkou, či otázkami spojenými s předepisováním úhrady nákladů ve spojení s poskytováním informací, se opakovaně zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu. Za připomenutí stojí především usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2010, č.j. 2 As 34/2008-90, z něhož v návaznosti na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 15. 9. 2010, č.j. Konf 115/2009-34, vyplývá, že sdělení povinného subjektu podle ustanovení § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. o tom, že bude požadovat úhradu za poskytnutí informace, a o výši této úhrady, ani rozhodnutí nadřízeného orgánu podle ustanovení § 16a odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb. o stížnosti žadatele, který s výší úhrady nesouhlasí, nejsou rozhodnutími správního orgánu ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., a nejsou ani rozhodnutími správního orgánu ve věci soukromoprávní ve smyslu ustanovení § 68 písm. b) s. ř. s. Stejně tak platí, že sdělením výše úhrady, a ani vyřízení stížnosti proti tomuto sdělení, není právo na informace upřeno, právě naopak - jsou vymezeny podmínky, za nichž bude informace poskytnuta. Rozšířený senát v citovaném usnesení taktéž uvedl, že pokud žadatel úhradu do 60 dnů nezaplatí, povinný subjekt věc v souladu s ustanovením § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. odloží a žadatel může následně proti odložení žádosti brojít ve správním soudnictví. Správní soud potom v takovém případě podrobí svému přezkumu i zákonnost, resp. správnost požadované úhrady.
- [30] Předmětnou otázkou se opakovaně zabýval i Městský soud v Praze, který především v rozsudku ze dne 4. 11. 2015, č.j. 10 A 4/2014-148, vyslovil právní názor, že „v řízení o žalobě proti rozhodnutí povinného subjektu o odložení žádosti podle § 17 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, soud neposuzuje věcně důvody pro poskytnutí nebo neposkytnutí požadované informace, nýbrž posuzuje pouze, zda jsou dány podmínky pro uplatnění úhrady nákladů podle § 17 odst. 1 citovaného zákona, resp. posoudí přiměřenost výše úhrady vzhledem k povaze informace a tomu odpovídajícímu rozsahu vyhledání informace. Použití § 16 odst. 4 věty druhé citovaného zákona je proto v řízení o žalobě proti rozhodnutí o odložení žádosti podle § 17 citovaného zákona vyloučeno, soud nenařídí povinnému subjektu poskytnout požadovanou informaci, přestože shledá požadavek na úhradu nákladů nezákonným.“
- [31] Zdejší soud v kontextu citovaného rozsudku č.j. 10A 4/2014-148 uvádí, že se proto nezabýval věcnými důvody pro poskytnutí nebo neposkytnutí požadovaných informací, neboť tyto nejsou v této fázi řízení podstatné. Z toho důvodu proto nechává bez vyjádření valnou většinu námitek žalobce a úvah žalovaného, o tom, které informace lze poskytnout, resp. na které informace je třeba aplikovat některý ze zákonných důvodů pro jejich odmítnutí, neboť toto posouzení by mohlo následovat až po vyhledání předmětných informací. Dle názoru soudu tak bohatě postačí dílčí obecné závěry povinného subjektu obsažené ve správním spise, že některé požadované informace o některých trestných činech samy o sobě, nebo ve spojení s dalšími požadovanými informacemi nemohou být z různých důvodů poskytnuty.
- [32] V tomto smyslu pak jen soud dále obecně konstatuje, že žalobcová žádost nebyla koncipována tak, jak naznačil v jedné ze svých replik, tj. že by mu stačilo sdělit, kolik s požadovaných trestných činů bylo spácháno za použití zbraně. Takto žádost žalobce nebyla postavena, neboť ten požadoval sdělení 8 určitých údajů o každém z 1.543.485 trestných činů za posledních 5 let (tj. celkem 12.347.880 údajů). Stejně tak se soud v obecné rovině ztotožnil s názorem žalovaného, že vzhledem ke znění žádosti bylo třeba, aby bylo zvlášť u každého z těchto údajů posouzeno, zda jeho poskytnutím nebudou např. ohrožena

práva třetích osob či zda nebude ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti či zda nebude ohroženo probíhající vyšetřování aj.

[33] Velká část námitek žalobce se pak týkala také toho, že žalovaný mohl tuto selekci údajů provést strojovým zpracováním těchto údajů ze systému ESSK. Předně je třeba konstatovat, že tento systém je dle tvrzení žalovaného systémem statistickým, přičemž se množina údajů obsažená v tomto systému neshoduje s množinou údajů požadovaných žalobcem, a to v tom ohledu, že např. „čas přijetí oznámení o TČ“ v tomto systému zachycen není či že údaj o „místě spáchání TČ“ je v systému zaznamenán pouze služebním obvodem, nikoli adresou nebo GPS souřadnicemi. Zároveň však soud považuje za nutné zdůraznit, a ostatně to potvrdil i žalovaný ve svých vyjádřeních, že skutečnost, že požadované údaje (ať už vůbec nebo v jiném rozsahu) nejsou obsaženy v systému ESSK, nemohla být důvodem pro jejich neposkytnutí, neboť tyto údaje lze dohledat v předmětných trestních spisech. Dle názoru soudu si je tak třeba uvědomit, že při vyčíslení úhrady nákladů žalovaný zohlednil jednak vyhledání těchto údajů, a to jak strojově ze systému ESSK, tak ručně z trestních spisů, ale jednak také čas nezbytný pro oddělení těch údajů, které žalobci ze zákonných důvodů poskytnout nemohl. Byť je třeba přiznat, že první fáze, tj. vyhledání informací by více méně byla strojového charakteru a nevyžadovala by tedy zvýšené náklady, pak druhá fáze, která nelze od první fáze oddělit, tj. oddělení údajů, které nebylo možné žalobci poskytnout, naopak tento strojový postup s ohledem na znění a rozsah žalobcovy žádosti vylučuje, neboť je patrné, že nelze stanovit taková kritéria selekce, která by ve všech případech zaručovala, že zveřejněním některého požadovaného údaje nemůže dojít k ohrožení některých výše uvedených dalších zájmů. Proto se soud shoduje se žalovaným v tom, že takové posouzení může být provedeno pouze „ručně“, tj. jej mohou kvalifikovaně provést pouze ty policejní orgány, které se zabývají či zabývaly trestním řízením v jednotlivých věcech.

[34] Závěry zdejšího soudu vychází rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č.j. 5 As 76/2014-23, kde tento dospěl k závěru, že „*požaduje-li soud jakožto povinný subjekt na základě žádosti o poskytnutí konkrétních soudních rozhodnutí podané podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, aby žadatel v souladu s § 17 odst. 1 větou druhou zákona o svobodném přístupu k informacím, a s § 7 nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, zaplatil úhradu za vyhledání ve všech požadovaných rozhodnutích případných informací, které nelze podle § 7, § 8a, § 9, § 10 a § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout (zejména informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje, pokud by jejich poskytnutí bylo v rozporu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu), musí být tato úhrada, neuspěje-li žadatel v plném rozsahu se stížností proti této úhradě podané podle § 16a odst. 1 písm. d) citovaného zákona u nadřízeného orgánu, nejprve zaplacená, aby z provedení této kontroly teprve vyplynulo, zda, případně v jakém rozsahu je nutné poskytnutí informací obsažených v požadovaných soudních rozhodnutích odeprít (tedy tyto údaje v poskytnutých kopiích soudních rozhodnutí znečitelnit) a vydat o tom rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti (§ 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím). Pokud žadatel v takovém případě stanovenou úhradu nezaplatí, povinný subjekt jeho žádost v souladu s § 17 odst. 5 stejného zákona v plném rozsahu odloží.*“

[35] Zdejší soud si je vědom skutečnosti, že v právě citovaném případě se jednalo o žádost o poskytnutí konkrétních soudních rozhodnutí, která vyžadovala anonymizaci, přesto

dospěl k závěru, že v daném případě lze tento judikát aplikovat i nyní projednávanou věc, neboť nelze pominout znění a rozsah žalobcovy žádosti o informace, která vylučuje pouhou mechanickou selekci žalobcem požadovaných údajů ve vztahu k povinnosti žalovaného u každého evidovaného trestného činu vykonat činnost spojenou s identifikací údajů, které nemohou být žalobci poskytnuty, přičemž je nesporné, že až po provedení této „kontroly“ bude jasné v jakém rozsahu je nutné poskytnutí informací případně odepřít a vydat o tom rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti. Tuto činnost, která může být v požadovaném množství trestných činů značně časově náročná, tedy musí pracovníci povinného subjektu vykonat v každém případě, i tehdy pokud nakonec po této kontrole požadovaných informací vyjde najevo, že žádné údaje, které by nebylo možno žalobci poskytnout, nejsou v selektovaných informacích obsaženy. Rovněž pak soud uvádí, že vzhledem k rozsahu žádosti bude nutné, aby zaměstnanci povinného subjektu prošli evidence a spisy, obsahující řádově miliony údajů, což je nepochybně činnost časově velmi náročná.

- [36] Ostatně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2017, č.j. 7 As 231/2017-28, vyplývá, že postup, kdy povinný subjekt nejprve požaduje po žadateli úhradu za poskytnutí informace, aby teprve následně po jejím zaplacení požadované informace vyhledal a rozhodl o jejich odmítnutí (pozn. soudu: v tehdejší případě byla žádost částečně odmítnuta, protože povinný subjekt zjistil, že požadované informace neexistují), je v souladu se smyslem ustanovení § 17 zákona č. 106/1999 Sb., neboť „*pokud by je (pozn. soudu: povinný subjekt) nejprve vyhledal a načetl, a tím ověřil, zda je fakticky má nebo zda musí žádost zčásti odmítnout, znamenalo by to, že by věnoval vyhledání informací úsilí, které má být zpoplatněno, bez ohledu na to, zda stěžovatel úhradu zaplatí nebo nikoli. To by ovšem popíralo smysl § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím, kterým je nahradit povinným subjektům náklady, které mají s mimořádně rozsáhlým vyhledáním informací.*“
- [37] O takový případ se pak bude rovněž jednat i v nyní projednávaném případě, neboť pokud by povinný subjekt požadované informace nejprve vyhledal a zpracoval, čímž by fakticky ověřil, zda je může poskytnout nebo zda musí žádost, byť zčásti odmítnout, postupoval by v rozporu se zásadou účelnosti a hospodárnosti, neboť by „vykonal práci“ v hodnotě 25.827.649 Kč, aniž by měl postaveno na jisto, že žadatel (žalobce) tuto úhradu zaplatí. V tomto duchu lze proto postup žalovaného aprobovat, jelikož jím byl naplněn požadavek hospodárnosti veřejných rozpočtů.
- [38] Soud dále uvádí, že vyhledání informací je činnost povinného subjektu, která spočívá v identifikaci a následném shromáždění požadovaných informací. Doba spojená s extrahováním dat z informačních systémů povinných subjektů je nepochybně dobou zahrnutelnou pod pojem „*vyhledávání informací*“. (shodně F., A., R., L., J., T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 2016. Praha: C. H. Beck, str. 1020). Mimořádný rozsah takové činnosti bude důvodem, pro který může povinný subjekt vyžadovat náhradu dle ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.
- [39] Pojem „mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací“ je neurčitým právním pojmem. V tomto ohledu je na správním orgánu jako povinném subjektu, aby v kontextu konkrétních skutkových okolností posoudil, zda skutkový stav lze podřadit pod obsah neurčitého právního pojmu či nikoli, a to v souladu s účelem § 17 zákona č. 106/1999 Sb. Správní soud poté musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně

rozhodnout, a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005-62). Výše uvedené však nelze v žádném případě chápat tak, že správní orgán musí v každém jednotlivém případě aplikaci neurčitěho právního pojmu rozsáhle teoreticky odůvodňovat nebo neurčitý právní pojem rozsáhlým způsobem definovat, což ani není z povahy věci možné.

[40] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2016, č.j. 6 As 211/2015-14, vyplývá, že *„Pojem „mimořádně rozsáhlé vyhledávání požadovaných informací“ je z pohledu teorie správního práva typickým tzv. neurčitým pojmem, který, či které je třeba vždy nutno vykládat s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti posuzované věci, a to v souladu s účelem, který je vždy danou právní úpravou sledován.“*

[41] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2017, č.j. 6 As 236/2016-32, pak dále vyplývá, že *„pokud povinný subjekt žádá úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání, musí odůvodnit, proč se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací a nejde o vyhledávání běžné. V písemném oznámení o požadované úhradě musí povinný subjekt uvést, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena, tzn., musí uvést nejen jednotkovou sazbu a počet hodin, po které by trvalo vyhledání informace, ale též náležitě odůvodnit, v čem mimořádná rozsáhlost vyhledávání spočívala. O mimořádně rozsáhlé vyhledání informací půjde tehdy, jestliže s ohledem na konkrétní podmínky u povinného subjektu a na množství požadovaných informací nebo jejich povahu bude vyhledání informací pro povinný subjekt zátěží nad míru obvyklou.“*

[42] Rozhodující je tak v dané situaci pouze posouzení rozhodných skutečností pro předepsání úhrady a dále způsobu jejího vyčíslení. V posuzované věci je přitom dle názoru zdejšího soudu patrné oboje zdůvodnění, a to jak ze sdělení o výši úhrady ze dne 6. 9. 2016, č.j. PPR-17448-12/ČJ-2016-990140, tak potom zejména z rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 10. 2016, č.j. MV-109316-5/KM-2016.

[43] Ve sdělení o výši úhrady žalovaný žalobci sdělil, že vyhledání každého jednotlivého údaje o každém evidovaném trestném činu a jeho oddělení od údajů, jejichž poskytnutí musí být žalobci odepřeno, si vyžádá minimálně 30 sekund času. Shromáždění požadovaných údajů o jednom trestném činu si tak vyžádá přinejmenším $8 \times 30 = 240$ sekund, tj. celkem 4 minuty. Dále žalobci sdělil, že celková doba potřebná k vyhledání a shromáždění požadovaných údajů o 1.543.485 trestných činech evidovaných v období od 16. 6. 2011 do 16. 6. 2016 činí $1.543.485 \times 4 = 6.173.940$ minut, tj. 102.899 hodin, přičemž shledal, že se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a oznámil žalobci, že za poskytnutí informací požaduje úhradu v částce 25.827.649 Kč, jelikož dle sazebníku úhrad za poskytování informací v organizační složce státu Ministerstvo vnitra činí náklady na celou hodinu mimořádně rozsáhlého vyhledávání 251 Kč.

[44] Ministerstvo pak ve svém rozhodnutí, kterým potvrdilo výši úhrady, odkázalo na některé z výše citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu (např. sp.zn. 5 As 76/2014) a dále zhodnotilo, že stanovená doba představuje průměrný čas potřebný k vyhledání jednoho údaje k jednomu trestnému činu, ať již z analogových nebo elektronických spisů, jejichž rozsah se pohybuje od několika listů po několik set tisíc stran. Uvedlo také, že ke zjištění požadovaných údajů nebude vždy třeba projít všechny dokumenty ve spisu obsažené, nicméně při vyhledání a zpracování poskytnutelných údajů se nelze omezit pouze na

využití elektronických informačních systémů, neboť strojové filtrování evidovaných trestných činů by sice umožnilo vyčlenit jejich část, u níž pravděpodobně nebude třeba provádět oddělení údajů, to však neznamená, že by tyto údaje nebylo nutno v příslušných spisech vyhledat. Dále pak zkonstatovalo, že bližší konkretizaci tvrzení povinného subjektu ohledně neposkytnutí některých informací je třeba provést až v rámci odůvodnění rozhodnutí, jímž by tyto informace odmítl poskytnout.

[45] Podle ustanovení § 21 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. vláda stanoví nařízením zásady stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací; tímto nařízením je nařízení vlády 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Toto nařízení zpracovává příslušný předpis Evropské unie a upravuje zásady, podle nichž povinné subjekty stanoví výši úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona. V Sazebníku úhrad za poskytování informací v organizační složce státu Ministerstvo vnitra (dostupné na: <https://www.mvcr.cz/clanek/informace-k-vyzadany-m-informacim-doporucene-formulare-a-sazebnik-uhrad-902739.aspx>) je v bodu č. 4 stanoveno, že pokud je poskytnutí informace spojeno s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informace, činí náklady za každou celou 1 hodinu mimořádně rozsáhlého vyhledávání 251 Kč. Sazebník je platný a účinný od 25. 2. 2009.

[46] Soud dospěl k závěru, že jak sdělení o výši úhrady, tak na něj navazující rozhodnutí potvrzující tuto výši úhrady dostaly ve vzájemném souhrnu zákonným požadavkům vyplývajícím z ustanovení § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Z obou těchto správních aktů vyplývá, na základě jakých skutečností byla výše úhrady vyčíslena – vyhledání každého jednotlivého údaje o každém evidovaném trestném činu a jeho oddělení od údajů, jejichž poskytnutí musí být žalobci odepřeno, které nelze provést jen strojově – a zároveň také, jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena. Uvedený čas 4 minut na vyhledání a kontrolu informací, zda lze tyto poskytnout, ohledně jednoho trestného činu soud považuje za naprosto přiměřený a dostačující. Zároveň je třeba podotknout, že se jedná o čas průměrný, kdy v některých případech bude potřebná doba kratší, v jiných případech naopak delší, a to s ohledem na obsáhlost trestního spisu. Právě a pouze jen tím, že se žádost žalobce o poskytnutí informací týká 1.543.485 trestných činů evidovaných v období od 16. 6. 2011 do 16. 6. 2016 (pět let dozadu od podání žádosti), se tato žádost, resp. jí odpovídající vyhledávání a kontrola informací dostaly do režimu tzv. mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací. S ohledem na znění a rozsah žádosti se tak požadovaná výše úhrady soudu jeví jako přiměřená, přičemž hodinová sazba plně odpovídá Sazebníku úhrad za poskytování informací v organizační složce státu Ministerstvo vnitra.

[47] K poukazu žalobce na interní informaci pro policejního prezidenta ze dne 30. 8. 2016, č.j. PPR-17448-11/ČJ-2016-990140, ve které byly předloženy tři varianty vyřízení žalobcovy žádosti o informace, přičemž zde je mimo jiné k variantě poskytnutí všech požadovaných údajů uvedeno, že všechny žalobcem vymáhané údaje (s výjimkou jednoho) lze relativně snadno strojově získat z informačního systému ESSK provozovaného Policií České republiky, soud uvádí, že žalobce toto vyjádření necitoval v celém rozsahu. Na část citovanou žalobcem v podané žalobě navazuje vyjádření, že „[t]yto údaje však nelze pokládat za údaje statistického charakteru, neboť se vztahují v konkrétním čase ke konkrétnímu místu. V některých případech umožňují identifikovat osoby zúčastněné na trestním řízení, a jejich zveřejněním by proto mohlo dojít k poškození práv těchto osob. V jiných případech samo zveřejnění skutečnosti, že policejní orgány se těmito případy zabývají, by bylo způsobíle zmařit

účel trestního řízení a ohrozit schopnost orgánů činných v trestním řízení v těchto případech odhalovat trestnou činnost a stíhat její pachatele.“ Zároveň také nelze pominout skutečnost, že povinný subjekt má co do volby vyřízení žádosti určitou volnost danou zákonnými mantinely, jak s žádostí naloží. Pokud tedy povinný subjekt tohoto svého správního uvážení využije, aniž by jej zneužil, a náležitě svůj postup odůvodní, nezbyvá tu pro soud prostor pro změnu takové úvahy správního orgánu. To je právě i nyní projednávaný případ, kdy byl policejní prezident upozorněn na to, že jsou tři možné varianty vyřízení žádosti, přičemž byl zvolen takový postup, který zákon č. 106/1999 Sb. umožňuje. Tento postup povinný subjekt dle názoru soudu náležitě odůvodnil, aniž by žalobci nepřiměřeně zasáhl do jeho práva na informace, přičemž však už při tomto postupu předem žalobce varoval, že některé z požadovaných informací nemusejí být ze zákonných důvodů poskytnuty.

- [48] K poukazu žalobce na mapu kriminality z Velké Británie soud uvádí, že se jedná o příklad ze zcela jiného právního prostředí, přičemž rovněž není patrné, jakým způsobem byla tato data před svým zveřejněním zpracována. Rovněž odkaz žalobce na Analýzu bezpečnosti v Uherském Hradišti soud neshledal případným, a to z toho důvodu, že se jedná o mapu zachycující pouze přestupky, jež dosahují nižší společenské škodlivosti, a zároveň jsou v mapě zaznamenány pouze dva shodné údaje, které požadoval žalobce – typ přestupku a místo jeho spáchání. K odkazu žalobce na listinu nazvanou „ICT příloha projektového záměru. Mapy budoucnosti III.“, pak soud uzavírá, že tato se zabývá pouze tzv. „pouliční kriminalitou“, nikoli všemi trestnými činy, jak požadoval žalobce ve své žádosti.
- [49] Soud tak shledal, že v daném případě byl naplněn smysl a účel předmětných ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., žalovaný tak byl oprávněn požadovat žalobci předmětnou výši úhrady a po jejím nezaplacení žádost v souladu se zákonem odložit.
- [50] Závěrem soud uvádí, že v postupu žalovaného nelze spatřovat účelové jednání, jímž by bylo bráněno veřejnosti v přístupu k informacím, jelikož sám žalovaný toto své poslání vůči veřejnosti naplňuje, když zveřejňuje statistické údaje o stavu a vývoji kriminality na území České republiky. Děje se tak jednak prostřednictvím tzv. Mapy kriminality (dostupné na: <http://mapakriminality.cz/>), což je projekt Otevřené společnosti, o.p.s., se sídlem Prokopova 9, Praha 3, IČ: 257 37 431, které Policie ČR každý měsíc poskytuje data o trestné činnosti, jednak prostřednictvím zveřejňování statistických přehledů kriminality na webových stránkách od roku 2008 (dostupné na: <https://www.policie.cz/statistiky-kriminalita.aspx?q=Y3BpPTE%3d>).
- [51] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [52] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. ledna 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu